

Whisky, een nieuw echtpaar en Mister Sandman

Er worden voorjaarsstukjes gemaakt in Wijkcentrum De Zon (Heerhugowaard). Witte en gele tulpen, oasis, ijzerdraad, raffia in lentekleuren en hyacinten. De laatste zijn blauwpaars. De muziek doet het nog niet dus of ik even wil kijken. Na een beetje rommelen met knopjes, de cd-lade een paar keer open en dicht en een snuffje geluk, steekt Benny Neyman van wal en is het meteen gezellig.

Anja (Vrijtijdsbesteding) heeft een 'maar-je-mag-natuurlijk-ook-zelf-wat-bedenken-voorbeeld' gemaakt. Hellen voelt daar wel wat voor, iets zelf bedenken. "Ik ben namelijk best creatief", zegt ze. Haar buurvrouw Yvonne herkent zich daar in. Zij is ook creatief. Hoewel? Ze is gestopt met borduren. "Daar werd ik niet goed van. Dat gepriegel!" Ze heeft nu kleine steentjes gekocht op internet. 'Diamond Painting'. Ze zitten per kleur in een zakje met een nummer. Je plakt ze op een kaart waar diezelfde nummers op staan. "Een soort ministek, erg leuk om te doen."

Terwijl de voorjaarsstukjes vorm beginnen te krijgen, komt Gerard binnen met in zijn kielzog Alida. Zij wil ook een stukje maken. Hij niet. Wil alleen koffie. "Een alles-in-eentje", zegt hij. "Dit is Alida", stelt Gerard Alida voor. "Ze woont hier, naast Rinus, maar die is weg", vertelt hij. "Er woont nu een echtpaar. Rinus was al heel oud. Zo gaat het leven", vertelt hij op een 'beruststellende' toon. Ondertussen bekijkt hij Alida en haar voorjaarscreatie. "Ik wil dat ook weleens proberen", bedenkt hij zich. "Nou dat kan", zegt Anja enthousiast en helpt hem op weg. Met een appelboor worden er gaten in de groene oasis gemaakt. "Welke kleur bloemen wil je?" vraagt ze.

"Je moet 'm wel af en toe water geven", zegt Anja tegen Gerard, terwijl ze kort naar zijn creatie knikt. Dat overvalt hem. "Water geven", herhaalt hij verbaasd. "Ja, met een gieter, net als plantjes." "Maar dat kan ik helemaal niet." "Kun je plantjes water geven?" "Ja, dát kan ik wel. Maar dát niet. Dit heb ik nog nooit gedaan", zegt Gerard. "Nou, als je plantjes water kunt geven, kun je dit ook", zegt Anja. "Het is precies hetzelfde." Gerard kijkt wat argwanend

naar zijn voorjaarsstukje en gaat behoedzaam akkoord. Water geven...

Wanneer de stukjes af zijn, komen er nog meer mensen binnen. Thea en Eric zijn samen met Maria van Buitenhof 1 gekomen. "Met de Hugo-Hopper", vertelt Maria. Het is warm en dus willen ze wel wat drinken. Drie cola. Met een zacht bruisend geklok worden de bekers gevuld. Meteen worden ze leeg gedronken, in één teug. "Nog wat drinken?", wordt er gevraagd. "Whisky", antwoordt Thea resoluut terwijl iedereen in de lacht schiet. "Dat hebben we niet. Nog maar een colaatje doen?"

Eric bekijkt de keuken (hij verkent graag nieuwe ruimten) en Thea neemt plaats achter de piano. Ondertussen is bijna iedereen weg en dus speelt ze voor een select gezelschap. 'Zijn het je ogen' van Koos Alberts en The Chordettes met 'Mister Sandman'. Iedereen zingt mee. Met een groot applaus wordt de middag afgesloten.

Restjes bloemen worden verzameld en Anja veegt de boel aan. "Binnenkort hebben we een muziekmiddag", vertelt ze, "dan gaan we ook zingen."

Op de terugweg draai ik de raampjes van de auto open. Warme wind waait door de auto. Het was een leuke middag. We hebben gelachen en gepraat over creatief zijn, borduurgepiegel, alles-in-een-koffie, over whisky, Rinus die weg is waardoor er nu dus een nieuw echtpaar woont én we hebben gezongen, met Thea. Dat we ook voorjaar-

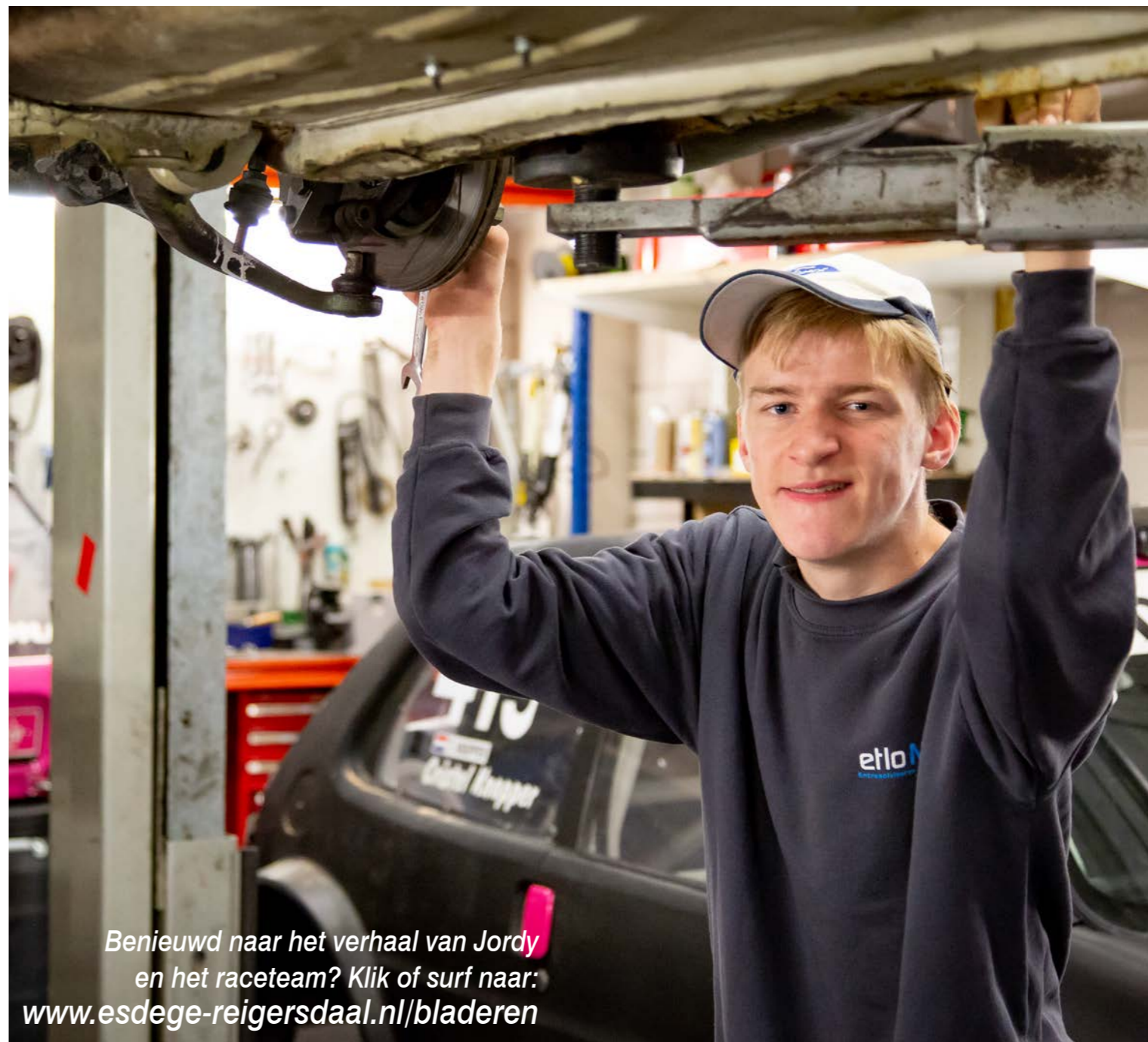
stukjes gemaakt hebben, zou je bijna vergeten. Zonder het te merken neurie ik wat; "Mister Sandman, bring me a dream..." En krijg dat maar weer eens uit je hoofd.

Eric Minten

Bladeren | jaargang 2 | nummer 2 | juni 2018
Een uitgave van Esdégé-Reigersdaal
Contact: bladeren@esdege-reigersdaal.nl

bladeren
in verhalen van Esdégé-Reigersdaal

Benieuwd naar het verhaal van Jordy en het raceteam? Klik of surf naar: www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren

Dit is Bladeren, het magazine van Esdégé-Reigersdaal en de opvolger van Ergo.

Bladeren is een greep uit het online verhaalkanaal www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren.

Reageren of Bladeren voortaan digitaal ontvangen?

Mail naar: bladeren@esdege-reigersdaal.nl.

“Als ik hier wegga, verhuis ik naar Ibiza of Madeira. Bloemeneilanden waar je geen kassen nodig hebt. Een manager heb ik ook al gevonden”. Jack Konijn mijmert, glimlacht en gaat los als het onderwerp bloemen voorbijkomt. En niet voor niets. Ooit had hij twee bloemenzaken in Volendam en Edam. Nu woont hij bij ‘t Waarderhof van de Mantelmeeuw in Alkmaar.

“...en dan verhuis ik naar Madeira”

Vol trots laat Jack, nu 60, zijn bloemistendiploma zien. Vergeeld in een mapje met een datum uit 1977. Op zijn 19^e opent hij – financieel ondersteund door zijn vader – zijn eerste zaak. Zijn vrouw helpt mee. Ze krijgen twee kinderen. Het zijn drukke tijden: om vijf uur op pad, zeven uur ‘s avonds thuis. Maar Jack geniet van het inkopen op de veiling en zijn winkels vol verse bloemen. De bloemen waar hij zo zielsveel van houdt. Tot hij in 1989 een hersenvliesontsteking krijgt die ‘naar binnen slaat’.

Worstelen

Wat volgt is een periode van dagbehandeling bij Heliomare. Jack raakt linkszijdig verlamd. Nog vervelender is het frontaalsyndroom dat hij eraan

overhoudt, een beschadiging in de frontaalkwab, die er bij Jack voor zorgt dat hij onge-reemd gedrag gaat vertonen. “Inmiddels weet ik er redelijk mee om te gaan, maar het is een jarenlange worsteling geweest. De zaken werden verkocht, ik ben gescheiden, heb in een tbs-kliniek in Friesland gezeten, zag mijn kinderen niet meer...”

WAT?!

“Mijn familie heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat ik deze kant weer op kwam. Zij hebben het contact met ‘t Waarderhof gelegd en zijn vervolgens met mij hier gaan kijken. Zus en broers wonen hier allemaal in de buurt en zo kunnen we elkaar makkelijker opzoeken. Mijn zoon zie ik inmiddels ook weer. Toen hij

twee jaar terug weer contact met me wilde kon ik alleen maar denken: WAT?! Ik kreeg er vlinders van in m’n buik. Vijftien jaar had ik hem niet gezien. Voor mijn zestigste verjaardag kreeg ik een prachtige tekening van mijn kleindochter en binnenkort gaan we met de familie richting Sprookjeswonderland”.

Vrij zijn

Jack heeft zijn eigen appartement met balkon, zijn eigen spullen en uiteraard een paar mooie planten en bloemen die er piekfijn bijstaan. Toch zou hij het graag anders zien. “Hier bij ‘t Waarderhof helpen ze me waar nodig, maar ik word ook wel geleefd voor mijn gevoel. Ik zou het het liefst allemaal weer zelf doen. Vrij zijn. De deur zit nu niet op slot, maar ‘s nachts wel omdat ik anders ga dwalen en vervelende dingen kan gaan doen. Dat moeten we niet hebben. Vier dagdelen werk ik bij een bollenboer in Berkhout. Ik mag er de leuke klusjes doen. O ja, ik heb ook nog in twee hortussen gewerkt en van de programma’s van Rob Verlinde heb ik destijds weer veel geleerd. Ik mis mijn bloemen...”

Titia Geerlink

Soms is ‘er zijn’ gewoon genoeg

Ik wilde weer aan de slag en belde mijn oud-collega’s bij Randstad. Secretaresse leek me namelijk ook wel wat, al wist ik toen al wel dat ik dat niet altijd wilde blijven doen. Het was gezien mijn hbo-opleiding een stap terug, maar gezien de fase waarin ik zat, een gezin met drie jonge kinderen, vond ik het op dat moment wel even voldoende. Randstad vond een tijdelijke vacature voor me bij Esdégé-Reigersdaal en zo kwam ik terecht op het directiesecretariaat.”

Wat doe jij hier?

“Na dat tijdelijke contract kreeg ik de optie om te blijven. Die heb ik met beide handen aangepakt, al heb ik wel aangegeven dat het secretariaat niet mijn eindstation zou zijn. Na een aantal jaren werd ik onrustig en heb ik tijdens een POP-gesprek aangekaart dat ik wel weer verder wilde. Mede doordat iemand me triggerde en zei: ‘Wat doe jij hier eigenlijk nog?’ Uiteindelijk heb ik acht jaar bij het secretariaat gewerkt.”

Simpel

“Binnen Esdégé-Reigersdaal werken vond ik wel heel prettig, maar ik kon me geen functie voorstellen die ik zou kunnen vervullen. De zorgkant wilde ik niet op.” Kirsten voerde gesprekken met haar leidinggevende en maakte van daaruit afspraken met verschillende mensen, waaronder een aantal clustermanagers. “Eerst kwam ik in de ambulante

te tak terecht, maar daar was ervaring wel een dingetje. Toen ik vervolgens bij het CBW en ‘t WAD terechtkwam (*Begeleid Werken, red.*) stelde ik mezelf en hen de vraag: wat moet ik doen om hier te komen? Zij zeiden allebei heel simpel: we vinden je geschikt en hebben iemand nodig. De clustermanagers hebben risico durven nemen en me de kans gegeven. Daar ben ik ze dan ook

Na negen jaar intercedente te zijn geweest dacht Kirsten Wolf: commercie, niks voor mij. Het leek nooit genoeg in haar werk. Dus zat ze even thuis, ‘af te zijn’. Daar besepte ze dat ze het werk op zich wel leuk vond, maar meer iets dienstverlenends wilde gaan doen.

mijn cliëntenaantal zich steeds verder uit. Het werk sowieso trouwens. Nog even en er moet nog iemand bij. Waar ik nu nog tegenaan loop is het papierwerk: ondersteuningsplannen, werkplan, aanvragen van ondersteuning bij andere instanties. Daar hoorde ik natuurlijk weleens over vanuit het secretariaat, maar nu zit ik er zelf in. Wat een tijd kost dat. Die tijd wil je heel ergens anders aan besteden!”

Te hard

“Hier heb ik echt mijn plek gevonden. Ik leer er onwijs veel en dat geeft energie. Ik heb de neiging steeds harder m’n best te doen voor iemand. Te hard soms. Ik zie nu dat mensen juist ook zelf iets moeten doen om ergens te kunnen komen. Soms is ‘er zijn’ gewoon genoeg.”

Titia Geerlink

heel dankbaar voor! De eerste maanden heb ik voor beide clusters gewerkt, maar al vrij snel gingen alle uren naar Den Helder. Het is echt mijn ding.” Ze zegt het stralend! “Ik mag hier uitvinden, uitzoeken en ondernemen.”

Afwezig. Wat nu...

“In het begin ging ik mee met mijn collega Joep Gelens. Ik leunde achterover en hij deed het woord. Aftasten, luisteren en er achter komen dat je onderbuikgevoel heel belangrijk is. Tot hij een keer onverwachts niet aanwezig kon zijn. Whaaaaaa! Het diepe in. Nou, dat ging dus prima. Sindsdien ga ik alleen op pad en breidt